

РЕШЕНИЕ

№ 4188

гр. София, 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 14.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3205** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК, вр. с чл.186, ал.4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗНПАМ/ №ФК-59-0080241/ 22.02.2021г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ – П. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ „запечатване на търговски обект“, находящ се в [населено място], бул. „23-ти пехотен шипченски полк“ № 62-64, стопанисван от дружеството жалбоподател, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл. 186, ал. 1 и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

С жалбата се релевират основания за незаконосъобразност на атакуваната заповед поради издаването ѝ в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и необоснованост. На първо място, жалбоподателят заявява, че в заповедта липсват мотиви в противоречие с установената с чл. 59, ал. 2 от АПК форма на ИАА, по-конкретно твърди се нарушение на т.4. В тази връзка поддържа, че в мотивите на заповедта не са изложени конкретните правни и фактически основания относно определената продължителност на наложената ПАМ, а абстрактни, общо формулирани и несъобразени с конкретния случай аргументи. Поради това счита, че не е ясна волята на административния орган относно обстоятелствата, които са били от значение при определяне на конкретния срок на мярката. Излагат се доводи, че липсват данни за системност в действията на търговеца и възможност за извършване на ново нарушение, което оправдава налагането на мярката. На следващо място, се твърди, че е нарушен чл. 35 от АПК,

тъй като не са изследвани всички факти и обстоятелства от значение за случая, което според жалбоподателя е довело до невъзможност за установяване на релевантните за случая факти и евентуално въз основа на тях административният орган да достигне до различни изводи. Твърди се още нарушение на чл. 22 от ЗАНН и чл. 6 от АПК поради несъразмерността на наложената мярка с необходимостта от защита на обществения интерес. Жалбоподателят счита, че с нея се засягат прекомерно и неоправдано интересите му, а мярката не води до събиране на данъчни задължения, а точно обратното - самият факт на спиране на дейността на търговеца води до ощетяване на фиска. Моли да бъде изцяло отменена процесната заповед. Претендира направените по делото разноски.

Жалбоподателят се представлява в открито съдебно заседание от процесуален представител, който поддържа жалбата. Представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Началник отдел „Оперативни дейности“ – П. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП не се явява и не изпраща представител. Оспорва жалбата чрез писмено становище, с което заявява нейната неоснователност. Счита, че заповедта е законосъобразна, мотивирана с конкретни обстоятелства и обоснована, като в същото време съответства на целта на закона. Моли съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.02.2021г. в 13:20 ч. в търговски обект – магазин, находящ се в [населено място], стопанисван от [фирма], е извършена проверка по спазване на данъчното законодателство от служители на ГД „Оперативни дейности“ – П. при ЦУ на НАП, при което е извършена контролна покупка на кабели за подаване на ток на стойност 79,00 лв., платени в брой на представител на дружеството – М. Т. Г. /продавач/ от контролните органи преди легитимацията им. За продажбата не бил издаден фискален касов бон от въведеното в експлоатация и работещо в обекта ФУ, модел DATECS DP-25 с ИН на ФУ DT491188 и ИН на ФП 02491188, нито от кочан с ръчни касови бележки, отговарящ на изискванията на Наредба №Н-18/13.12.2006г. на министъра на финансите. За установените факти и обстоятелства в хода на проверката е съставен Протокол за извършена проверка в обект сер. АА № 0080241/16.02.2021г.

Прието било, че горното изпълнява състава на чл.118, ал.1 от ЗДДС, вр. с чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ от ЗДДС, на което основание на 22.02.2021г. била издадена Заповед за налагане на принудителна административна мярка – запечатване на търговския обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни. В заповедта не е включено разпореждане за предварителното ѝ изпълнение, разпоредено е запечатването да се извърши след влизане в сила на заповедта.

По делото е представено копие на Акт за установяване на административно нарушение № F593370 от 23.02.2021г., издаден срещу жалбоподателя за административно нарушение със същата фактическа и правна квалификация. Към момента няма данни за издадено наказателно постановление въз основа на акта.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС е орган по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.20г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отдели „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са овластени да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. Безспорно е, че органът, издал оспорената заповед е заемал посочената длъжност, поради което актът е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия.

Заповедта е с предписаните от закона форма и съдържание. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните норми, както се твърди в жалбата. Актът е мотивиран, като са изложени в него релевантните за конкретния случай факти, както и нормативната уредба, относима към тях. Необосновано е твърдението, че аргументите на ответника са бланкетни, общо формулирани и абстрактни. Посочени са конкретни обстоятелства, относими към дружеството жалбоподател и по-специално към процесния проверен обект, които се потвърждават от представените по делото писмени доказателства.

Ответникът е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК служебно да издири и анализира всички факти, необходими за правилното решаване на случая, поради което не е налице твърдяното процесуално нарушение. Недостатъчната обосновааност на част от изводите му евентуално могат да се отразят при прилагането на материалноправната норма и при определянето на мярката при съобразяване на принципа на пропорционалност, залегнал в разпоредбите на чл. 6 от АПК.

По приложението на материалния закон:

Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ.

Чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства предвижда, че „всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги. Когато плащането се извършва чрез пощенски паричен превод, на клиента се предоставя хартиен или в електронен вид документ, съдържащ най-малко информацията по чл. 26, ал. 1, т. 1, 4, 7 и 8“. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от същата Наредба задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се

извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод, а разпоредбата ал. 6 на чл. 25 предвижда, че фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането и лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка.

Според чл. 186, ал. 1, б. "а" ЗДДС, на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни. Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПАМ във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба. При условията на дискреционна власт органът определя продължителността на мярката с оглед конкретните обстоятелства и при съобразяване на принципа за съразмерност, визиран в разпоредбите на чл. 6 от АПК.

В настоящия случай не се спори между страните по фактите. Безспорно е, че на горепосочената дата при извършената контролна покупка от органите по приходите в търговски обект, чрез който дружеството жалбоподател извършва търговска дейност, последният е получил плащане в брой за извършената продажба и не е изпълнил задължението си по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС да издаде фискален бон или друг предвиден в нормата документ за извършеното плащане, въпреки че в обекта е функционирало регистрирано фискално устройство. Фактът на извършеното нарушение не се оспорва от жалбоподателя и не се дават обяснения за обективни причини, довели до него. От друга страна, то се доказва несъмнено от представените писмени доказателства. Не се установява в същото време някое от изключенията в нормата на чл. 3 и на чл. 25 от Наредбата, при които не се изисква издаването на такъв документ. Не са представени и доказателства, които да оборват констатациите на проверяващите в съдебното производство, поради което с издаване на оспорената заповед, правилно е бил приложен материалният закон.

На следващо място, настоящият състав намира, че така постановената ПАМ съответства на целта на закона. Прилагането на ПАМ има за цел да предотврати и преустанови административните нарушения, както и вредните последици от тях, какъвто именно е преследваният с нея резултат от затварянето на обекта, и препятстване извършването на други такива нарушения, които биха довели до увреждане на фиска, следователно и на обществен интерес. В конкретния случай извършеното нарушение при отчитането на продажбите, съответно и данъчната основа при формиране на данъчните задължения на лицето, не е маловажно. Неотчетената сума не може да се определи като незначителна, а освен това при проверката е констатирана положителна разлика във фактическата касова наличност със 186 лв. по-голяма от сумата на тази покупка. В същото време служителят на жалбоподателя, присъствал при проверката, е дал обяснение, че в началото на работния ден касовата наличност е била 0,00 лв. и че не са ползвани функциите „служебно въведени“ суми, въпреки че устройството разполага с такива технически възможности. Тоест до 13:30 ч. се е натрупала разлика в касата от 265,80 лв. Това само по себе си е индичия, че процесната контролна покупка не е единствената, която не е надлежно отчетена чрез издаване на фискална бележка или друг равностоен

документ. С тези мотиви съдът намира, че оспорваният административен акт не се отклонява от законоустановената цел за издаването и изпълнението му.

С оглед продължителността на мярката обаче следва да бъде съобразен принципът за съразмерност, визиран в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 от АПК, съгласно който се забранява постановяването на актове от административните органи, които засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, и когато причиняват вреди явно несъизмерими с тази цел. Срокът в случая е определен около средния такъв, визиран в нормата на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, като ответникът се е мотивирал със значимостта на това нарушение за фискалния интерес и необходимостта от гаранции за спазване на законовите норми и осигуряване на бюджетни приходи, както и с възможността за извършване от дружеството на ново нарушение, от което за фиска ще настъпят значителни и трудно поправими вреди. Изложени са доводи, че продължителността на срока е съобразен с целената превенция за преустановяване на незаконосъобразните практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността на търговеца, както и с промяна в начина на извършване на дейността в конкретния обект, и още – с „необходимостта от коригиране на констатираната противозаконна практика“. Настоящият съдебен състав споделя възраженията на жалбоподателя, че така формулираните мотиви относно срока на ПАМ са общи и не са относими към установените факти в конкретния случай. На първо място, безспорно е, че в процесния търговски обект е функционирало регистрирано в НАП ФУ, поради което е необосновано твърдението, че в този обект не е създадена организация за правилно отчитане на продажбите, от което следва и неотносителността на аргумента, че е необходимо време такава да бъде създадена. На следващо място, в заповедта и в материалите по делото липсват данни дружеството да е извършвало други нарушения от процесния вид, или най-общо свързани с отчитане на продажбите, поради което не може да се сподели убеждението на административния орган за „незаконосъобразни практики“, „поведение... насочено срещу установената фискална дисциплина“, „организация в търговския обект, която няма за цел спазването на данъчното законодателство“, най-малкото защото посочените формулировки изискват повече от едно действие и дори съвкупност от такива с определена насоченост. Поради изложеното и с оглед съобразяване на принципа на съразмерност, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, съдът намира, че преследваната с оспорваната заповед цел може да бъде постигната с налагането на ПАМ запечатване на търговския обект за срок от 10 дни.

По отношение наложената с процесната заповед забрана за достъп до обекта, макар тази мярка да е предвидена като отделна ПАМ съгласно чл. 187, ал. 1 ЗДДС, доколкото същата се прилага едновременно и във всички случаи на налагане на мярката по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, преценката за нейната законосъобразност може да се сведе до това има ли разпоредено запечатване на обекта. Тъй като в случая забраната за достъп е наложена със същата заповед, с която е разпоредено и запечатването на обекта, следва да се приеме, че условията по чл. 187, ал. 1 ЗДДС са изпълнени, като забраната за достъп е наложена спрямо обекта, по отношение на който е постановено запечатване. Следователно оспорената заповед е законосъобразна и в тази ѝ част.

Предвид изложеното и изменението на заповедта по отношение на определената

продължителност на мярката, следва да се присъди на ответника поисканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК в съответен на отхвърлената част от жалбата размер от 71,43 лева, определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед уважената част от жалбата и своевременно заявената претенция за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя, следва да бъде осъден ответникът да му заплати сумата от 185,71 лева, съответна на уважената част от жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ по жалбата на [фирма] Заповед за налагане на принудителна административна мярка №ФК-59-0080241/22.02.2021г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ – П. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, за налагане на ПАМ „запечатване на търговски обект“, находящ се в [населено място], бул. „23-ти пехотен шипченски полк“ № 62-64, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, като **НАМАЛЯВА** продължителността на ПАМ на 10 дни.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 71,43 лева (седемдесет и един лева и 43 стотинки).

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], разноски по делото в размер на 185,71 лева (сто осемдесет и пет лева и 71 стотинки).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: